

Luxe of bittere noodzaak

Zojuist ben ik teruggekomen uit Bari (Zuid-Italië). Even een paar dagen ertussen uit. Om de batterij weer op te laden maar ook voor een moment van zelfreflectie. Waar sta ik nu en waar wil ik naar toe? Ik tel mijn zegeningen: ik ben gezond, kan eten en drinken wat ik wil, heb een mooi dak boven mijn hoofd met lieve familie en vrienden om mij heen. Wat wil je nog meer, zou je denken?

Ik laat de voorbije jaren nog eens de revue passeren. Jaren van economische groei, waarin meer, meer en meer het credo was. Ongemerkt ben ook ik er in meegegaan. Vier vakanties per jaar was eerder norm dan uitzondering, mijn favoriete schoenen had ik in zwart, rood en blauw. En uit eten ging ik

“Mijn persoonlijke lijstje heeft niets met materiële zaken te maken maar alles met schaarste aan vrije tijd”

alleen nog in een sterrenrestaurant. Wil ik dat allemaal nu ineens niet meer? De financiële crisis heeft mij weer bij mijn positieven gebracht. We wijzen met z'n allen met een beschuldigend vingertje naar de pensioenfondsen, bankiers en vastgoedmagnaten. Maar eigenlijk ben ik (en met mij de rest) geen haar beter, zij het op micro-economisch niveau.

Het doet mij beseffen dat wij onszelf min of meer zijn kwijtgeraakt. We doen geen dingen meer omdat wij het zelf graag willen, maar omdat het van ons wordt verwacht of omdat wij denken niet meer anders te kunnen. In plaats van te genieten doen wij alles op de automatische piloot. En daar zit hem ook de crux. Word je nu echt gelukkiger van nog meer schoenen, een nog grotere auto, een nog duurder horloge? Uiteindelijk niet, want als je dingen doet waar je niet achter staat of met tegenzin doet is het leven zo voorbij. Ik kom tot de conclusie dat ik weer wil kunnen genieten van de dingen onderweg en niet alleen van het doel op zich. Plezier hebben in de din-

gen die het leven zo mooi maken. Dat ik weer kan genieten van het zonnetje op mijn terras, of als ik sta te koken weer ervaar en proef wat moeder aarde ons allemaal brengt.

Daarom heb ik voor mijzelf alles op een rij gezet en een lijstje gemaakt van de dingen die er voor mij toe doen. Zaken waar ik mijn passie en plezier in kwijt kan. Ik ontdek dat mijn lijstje helemaal niets met materiële zaken te maken heeft maar alles met schaarste aan vrije tijd. Vrije tijd die ik de afgelopen jaren gevuld heb met hard werken en – wellicht ter compensatie daarvan – veel geld uitgeven. Als ik mijn ambities op een ander vlak wil waarmaken zal ik zaken zelf moeten veranderen.

En zo zit ik nu met mijn hoofd gebogen over mijn eigen financiële plan: welke zaken zijn overbodig en kunnen worden opgezegd? Ik reken uit welk inkomen ik nodig heb en waarop ik kan terugvallen als zich bijzondere calamiteiten voordoen. Voorts bereken ik wat ik nodig heb om straks zorgeloos met pensioen te kunnen gaan. Na alles op een rijtje te hebben gezet concludeer ik dat ik met wat minder hard werken meer tijd kan stoppen in mijn passies schrijven en golfen.

Het financieel plan geeft mij niet alleen inzicht waar ik nu sta maar ook meer rust. Ik ben niet langer afhankelijk van mijn omgeving maar neem het heft in eigen hand door zelf te bepalen wat ik belangrijk vind en hoe ik daar nu en in de toekomst invulling aan kan geven. Daardoor kan ik weer genieten van het nu, met dank aan de kredietcrisis.

Een financieel plan, ik kan het een ieder aanraden! Al realiseer ik mij wel dat er genoeg mensen zijn voor wie een financieel plan inmiddels bittere noodzaak is geworden. Met dank aan dezelfde kredietcrisis.

Reacties naar aanleiding van deze column zijn welkom op info@finetuning.nl ter attentie van Iris Brik